

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2005r

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR del. Witold Rękosiewicz

Protokolant sekr. sąd. Monika Rasińska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2005 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Dariusza Kowalczuka

przeciwko Krzysztofowi Musze firma „Mucha „ z/s w Zgorzelcu

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.

I. Uznając za niedozwolone i zakazuje Krzysztofowi Musze firma "Mucha" z/s w Zgorzelcu stosowania w umowach z konsumentami postanowień wzorca umowy o treści :

1. "Opłata abonamentowa jest niepodzielna i niezwrótne w całości ani w części",
2. „W przypadku braku porozumienia, spory będą, rozstrzygane przez Sąd „ właściwy dla siedziby usługodawcy",
3. „Klient w każdej chwili ma prawo zrezygnować z usług Usługodawcy bez prawa zwrotu niewykorzystanej kwoty abonamentu",

II. Wpis ostateczny od pozwu ustala na kwotę 300 zł (trzysta) i nakazuje pobranie tej kwoty od Krzysztofa Muchy firma „Mucha" z/s w Zgorzelcu na rzecz Skarbu Państwa - Kasa Sadu Okręgowego w Warszawie.

- III. Zasądza od Krzysztofa Muchy firma „Mucha „ z/s w Zgorzelcu na rzecz Dariusza Kowalczuka kwotę 39,40 zł (trzydzieści dziewięć zł czterdzieści gr.) - tytułem kosztów procesu .
- IV. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego .

S.S.R. (del) Witold Rękosiewicz

Uzasadnienie

Powód Dariusz Kowalczuk wnosił o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania w obrocie z konsumentami niektórych postanowień wzorca umownego stosowanego przez pozwanego Krzysztofa Muchę prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „MUCHA „ w Zgorzelcu Powód zakwestionował następujące postanowienia wzorca umownego.

1. "Opłata abonamentowa jest niepodzielna i niezwrótta w całości ani w części,, jako sprzeczne z art. 385³ pkt 12 i 13 kc
2. „W przypadku braku porozumienia spory będą rozstrzygane przez Sąd właściwy dla siedziby Usługodawcy" jako sprzeczne z art. 385³ pkt 23 kc. Powód zarzucił kwestionowanym postanowieniom, że są klauzulami abuzywnymi kształtującymi prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając ich interesy. Wskazał, że pierwsza z kwestionowanych postanowień zwalnia kontrahenta konsumenta z obowiązku zwrotu zapłaty za nie spełnione lub spełnione częściowo świadczenie w przypadku rezygnacji konsumenta z zawarcia lub wykonania umowy oraz przewiduje utratę przez konsumenta prawa żądania zwrotu spełnionego wcześniej, niż świadczenie kontrahenta, świadczenia w przypadku wypowiedzenia, rozwiązania lub odstąpienia od umowy, przez co spełnia przesłanki klauzuli niedozwolonej wymienionej w art. 385³ pkt 12 i 13 kc.

Drugie z kwestionowanych postanowień w ocenie powoda narzuca rozpoznanie powstałych w związku z wykonaniem umowy sporów wyłącznie przez Sąd miejscowo

właściwy dla siedziby pozwanego jest więc odzwierciedleniem klauzuli niedozwolonej wymienionej w art. 385³ pkt 23 kc .

W odpowiedzi na pozew pozwany uznał powództwo w całości i wniósł o zwolnienie z kosztów sądowych wyjaśnił, że rozpoczynając działalność gospodarcze, korzystał z rozwiązań stosowanych przez inne podmioty gospodarcze nie mając świadomości, że postanowienia wzorca mogą być uznane za niedozwolone. Pozwany wyraził również gotowość zaniechania stosowania kwestionowanych postanowień wzorców i natychmiastowego wprowadzenia zmian.

Powód pismem z dnia 19.11.2004 r podtrzymał dotychczasowe żądanie pozwu. Jednocześnie rozszerzył pozew domagając się uznania za niedozwolone i zakazania wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca o treści: „Klient w każdej chwili ma prawo zrezygnować z usług Usługodawcy bez prawa zwrotu niewykorzystanej kwoty abonamentu”.

W ocenie powoda wskazane postanowienie , zastosowane przez pozwanego w wyniku modyfikacji wzorca, wyłącza obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonej zapłaty w przypadku wypowiedzenia, rozwiązania lub odstąpienia od umowy przed spełnieniem świadczenia przez kontrahenta jest w zw. z tym niedozwolonym postanowieniem umownym wskazanym w art. 385³ pkt13kpc .

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje :

Pozwany nie zaprzeczył, że stosował w umowach z konsumentami wzorzec umowy zawierający wskazane w pozwie klauzule umowne.

Ich treść nie była kwestionowana zatem okoliczności te należało uznać za przyznane na mocy oświadczenia pozwanego - art. 229 kpc oraz w trybie art. 230kpc.

Mając na uwadze art. 479³¹ kpc, analizując pozew, stwierdzić należało , że w świetle stanowisk stron nie budzi zastrzeżeń Sądu, iż stosowane przez pozwanego postanowienia wzorca odpowiadają definicji niedozwolonego postanowienia umownego - art. 385 § 1 kc. Kwestionowane klauzule spełniają też przesłanki konkretnych klauzul abuzywnych wskazanych w art. 385³ pkt 12,13 i 23 kc.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznając przedmiotowe klauzule za nie-dozwolone zakazał ich stosowania w obrocie -art. 479⁴² § 1 kpc.

O wysokości wpisu od pozwu i ściągnięciu go od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa orzeczono na podstawie art. 11 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 111 § 1 pkt 7 kpc.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego zarządzo na zasadzie art. 479⁴⁴ kpc Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążenie go kosztami procesu, ponieważ mimo uznania powództwa nie zaprzestał on stosowania niedozwolonej klauzuli . Brak więc podstaw do przejęcia kosztów na Skarb Państwa . W przedmiocie wniosku powoda o zasądzenie kosztów procesu w postaci zwrotu wydatków związanych z przybyciem do siedziby Sądu należy stwierdzić że, jest faktem powszechnie znanym, iż z miejscowości w której zamieszkuje powód do siedziby Sądu w dniu rozprawy kursują w godzinach porannych dwa pociągi osobowe i jeden pociąg pośpieszny. Pociągi osobowe wyjeżdżają o godzinie 3⁴⁷ i 5⁴⁵ a przyjeżdżają do Warszawy na dworzec Warszawa Centralna odpowiednio w godzinach 7⁰⁶ i 8⁵⁶ .

Pociąg pospieszny wyjeżdża o godzinie 4²⁹ i dociera do Warszawy o godzinie 7²⁵ . oznacza to, że powód mógł przyjechać do Warszawy pociągiem osobowym wyjeżdżającym o godzinie 5⁴⁵ bez obawy, że nie zdąży na rozprawę wyznaczoną na godzinę 13⁰⁰. Zgodnie z art. 13 w zw. z art. 4 ust 1 dekretu z dnia 26.10.1950 r o należnościach świadków biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. nr 49 poz.445 ze zm.) stronie postępowania przyznaje się tytułem kosztów podróży koszty przejazdu środkiem transportu masowego (koleją) w najniższej klasie. W tym stanie Sąd uznając, że brak podstaw do przyznania zwrotu wydatków przejazd w wysokości określonej przez powoda przyznał koszty w wysokości określonej zgodnie z w/w przepisami i obowiązującą taryfą.

S.S.R. (del) Witold Rękosiewicz